

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

(Μία χαρακτηριστική συνέντευξις τῆς Γαλλίδος καλλιτέχνιδος τοῦ Κινηματογράφου Κάρμεν Μπόνι).

ΕΛΕΥΤΑΙΑ πού «γυρίζεται» ένα φιλμ στο Βεζούβιο και στην αρχαία Πομπηία με πρωταγωνίστρια τη φημισμένη Γαλλίδα ηθοποιό του Κινηματογράφου Κάρμεν Μπόνι, ένας Ιταλός ανταποκριτής βρήκε την ευκαιρία να της πάρη μία συνέντευξη, σχετικῶς με τὴν καλλιτεχνική της σταδιοδρομία. Ἀκούστε λοιπὸν πὼς ἀφηγείται ἡ Γαλλίς «βεντέτα» τὸ πρῶτο της ντεμπούτο στὸν κινηματογράφου :

«... Ἀπὸ τοῦ μὲζοῦ ἐννοιῶθα μὴ ἀκαταίτητη γοητεία νὰ με τραβῆθῃ στὸν κινηματογράφου. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος

μὲ εἶχε ἀφήσει ὀφρανή ἀπὸ πατέρα κ' ἔτσι ἡ ἀνάγκη τοῦ σπιτιοῦ μου μὲ ἰτοχρόεσαν νὰ γίνω μανεκὲν σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα μόδας. Χαμένος καιρὸς ὅμως, γιατί ὁ μικρὸς μισθὸς πού ἔπαιρνα, δὲν ἔφτανε νὰ διατρέφω τὴ φτωχὴ μου μητέρα κ' ἕναν μικρότερο ἀδελφὸ μου.

» Τὸ Παρίσι τότε ἦταν ἀνάστατο μὲ τοὺς καλλιτεχνικοὺς θοιάμβους τῆς Ζοζεφίνας Μπαίξερ κ' ὅλες ἡ ἐφημεριδὲς ἐσχολίαζαν εὐνοϊκὰ τὴν ἀπόφασί της νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς τοῦ Κινηματογράφου. Τὸ γεγονός αὐτὸ μὲ ἠλέκτρισε καὶ μ' ἔκανε νὰ πάρω μίαν ὀριστικὴ ἀπόφασιν γιὰ τὸ μέλλον μου. Ὁλίστερα λοιπὸν μ' ἔλο τὸ θάρρος πού μπορεῖ νὰ πάρη μίαν ἀειπλισμένη γυναίκα, κ' ἕνα πρῶτ' ἐπὶπρῶτο στὸν σπουδαίου τῆς «Φόξ-Πατέ» κ' ἐξήγησα νὰ με δεχθῆ ὁ διευθυντῆς τῆς ἐταιρείας, κ. Λερού.

» Περήμενα κἀμπόση ὦρα ὄσπου ἄνοιξε τέλος ἡ πόρτα καὶ μὲ πλησίασε ἕνας εὐγενικὸς κύριος, λέγοντάς μου :

— Μὲ ζητήσατε, δεσποινίς ; Τί θέλετε ;

— Ὁ, κύριε, πὼς νὰ σὰς τὸ πῶ... Ἦθελα νὰ παίξω στὸν κινηματογράφου...

— Ὅπως βέβαια ὅλες ἡ γυναῖκες. Δυστυχῶς ὅμως βλέπω πὼς εἶσαστε πολὺ νέα...

— Ὅχι δῆ, κύριε. Εἶμαι πειὰ εἴκοσι χρονῶν !

» Γύρισε τότε ὁ κ. Λερού στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπουδαίου κ' ἐρόναξε : «— Γκαστροῦλδι !...». Ἐγὼ νόμισα πὼς ἐπρόκειτο νὰ με διώξῃ κ' ἔπειτα σχεδὸν γονατιστῆ μπροστά του, λέγοντάς του ἱκετικὰ :

— Μὴ μὲ διώξετε, σὰς ἐφορῶ, κ. Λερού. Θὰ σὰς εἶμαι ὑπάκουη, ἔχω ἀντίληψιν κ' ἀκόμα, κυττάξτε με, δὲν εἶμαι ἀσχημὴ. Ἐχο κἀποια ἐμφρασι. Θὰ τὰ καταφέρω νὰ παίξω. Θὰ δῆτε... Ἀφήστε με τοὺλάχιστον νὰ δοκιμῶσω. Θυμηθῆτε πὼς ὅλες πού ἔπαιζαν στὸν κινηματογράφου ἄρχισαν ἀπὸ τὸ τίποτε !...

» Ἐντομιεταξὺν εἶχεν ἔρθει κ' ὁ ὀπερατέρου Γκαστροῦλδι, πούχε φωνάζει ὁ κ. Λερού. Λεῖγοντάς με τότε σ' αὐτόν, τὸν ρώτησε :

— Πὼς σοῦ φαίνεται, φίλε μου, ἡ δεσποινίς ; Εἶνε διόλου φωτογενής ;

— Δεσποινίς, βγάλτε τὸ καπέλλο σας, σὰς παρακαλῶ, μοῦ εἶπε τότε ὁ ὀπερατέρου.

» Ὑπάκουσα στὴ διαταγὴ του καὶ, βγάζοντας τὸ καπέλλο μου, ἄφρασα νὰ ξεκινθῶν τὰ πλοῦσα μαλλιά μου, χαμογελώντας ταυτοχρόνως.

— Ναι, ναι, εἶπε ὁ Γκαστροῦλδι. Σπάνιο χαμόγελο. Γραμμὴ κομψή, ἀφέλεια ἐκφράσεως. Ἦ δεσποινίς εἶνε πολὺ φωτογενής.

» Καὶ γυρίζοντας μοῦ εἶπε :

— Δὲν ξέρω, δεσποινίς, ἂν ἔχετε ἐπίδοσι σ' ὅλα τὰ σπῶρ. Πρέπει νὰ ξέρετε δηλοδὴ θαυμάσια ἱταπασία, νὰ ὀδηγεῖτε αὐτοκίνητο, νὰ κολιμπάτε ! Μπορεῖτε ὅμως ν' ἀρχίσετε ὡς κορίτσι γιὰ νὰ μάθετε λίγο τὸ ἐπάγγελμα. Δώστε μου λοιπὸν τὴ διεύθυνσί σας καὶ ἐλπίζω πολὺ γρήγορα νὰ σὰς εἰδοποιήσω.

» Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ὀπερατέρου, κατάλαβα πὼς δὲν κατώρθουσα τίποτε κ' ἄμεσως μὴ ζωηροτάτη θλίψις ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό μου. Ἡμῶνα μάλιστα ἔτοιμη ν' ἀρχίσω τὰ κλάμματα, ὅταν ἔξαφνα μοῦ ἤρθε ἡ ἔμπνευσις νὰ τοῦ εἰπῶ :

— Σέχασα, κύριε, νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ἔχω ἐπίδοσι σὲ πολλὰ σπῶρ.

Ξέρω ἱταπασία καὶ κολιμπῶ σάν... φράσι !

» Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Λερού ἀστράψε ἀπὸ χαρὰ καὶ μοῦ εἶπε :

— Μὰ γιατί δὲν μὰς τὰ λέγατε τόση ὦρα ; Ἀφοῦ ξέρετε λοιπὸν νὰ κολιμπάτε θαυμάσια, ἴστε πολὺ τυχερή. «Γυρίζουμε» αὐτὲς τῆς ἡμέρες μὰ ταῖα καὶ μὴς χροιάζεται μὴ πρωταγωνίστρια πού νὰ ξέρεη καλὸ κολίμπη. Ἄς μὴ χάνουμε λοιπὸν καιρὸ. Περάστε μέσα στὸ σπουδαίου ν' ἀρχίσουμε τῆς πρῶτες...

» Ὅταν βρέθηκα μέσα στὸ σπουδαίου, ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο, ἔμεινα σαστισμένη. Γρήγορα ὅμως ἐπανέκτησα τὸ θάρρος μου καὶ ρώτησα τὸν κ. Λερού :

— Τί θέλετε νὰ κάμω, κ. διευθυντά ;

— Θὰ σὰς δώσω ἕνα μικρὸ θέμα —μοῦ ἀπάντησε— καὶ προσπαθήστε νὰ τὸ ἀποδώσετε ὅσο μπορεῖτε καλύτερα : Εἶσαστε μὴ νέα πού περριμένοι τὸν μνηστῆρα της μὲ ἀντιπομορσία καὶ μὲ κἀποια στενοχώρια, γιατί τὸν ἀγαπᾶ καὶ φοβάται μὴ τοῦ συνέβη κανένα κακὸ. Μπαίνετε στὸ σαλόνι μὲ κἀποια δυσφορία. Κάθεσθε στὸν καναπέ. Παίρνετε τὸ βιβλίον πού βρισκεται πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ ξεφυλλίζετε ἀφηρημένη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θυμώσατε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ σας καὶ χαμογελάτε τρυφερὰ καὶ μὲ ἀφέλεια. Ἦ ἀνησυχία ὅμως ζωγραφίζεται καὶ πάλι στὸ πρόσωπό σας. Δὲν ἔρχεται ! Σὰς πιάνει γενική ἀντιπομορσία. Ἐξαφνα ἀκούτε ἐν' αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Τρέχετε χωρὶκά στὸ παράθυρο. Καταλάβατε, δεσποινίς ;

— Μάλιστα, κύριε, τοῦ ἀπάντησα.

— Ἐμπρός λοιπὸν, ἂς ἀρχίσουμε !

» Ὅταν τελείωσε ἡ πρῶτα τῆς σκηνῆς αὐτῆς, τόσο ὁ διευθυντῆς τῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρείας, ὅσο κ' ὁ ὀπερατέρου, ἦσαν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ παίξιμό μου. Ὑστερα ὁ κ. Λερού μοῦ εἶπε, ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας θὰ συνεχίζονταν τὸ γυρίσματος τῆς ταινίας στὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Ζουανβίλλ. Μοῦ συνέστησε μάλιστα νάταμνα μαζὺ μου καὶ δεύτερα φορέματα, γιατί ἐκείνα πού θὰ φορούσα, θὰ τὰ μοῦσκεινα... λέγοντας στὸ ποτάμι !...

» Πράγματι λοιπὸν, στῆς διπλὸ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ κ. Λερού μὲ τὸν Γκαστροῦλδι καὶ μὲ μερικὸς ἄλλους ἠθοποιὸς κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό τους στὴ γέφυρα τοῦ Ζουανβίλλ, μὲ βρήκαν ἐκεῖ νὰ τοὺς περιμένω. Ὁ ρωσίζου, ἀφοῦ ἐμελέτησε τὴν τοποθεσία κ' ἐκάνουσε τὴ θέα τοῦ μηχανήματος, ἐγύρισε βυστερα καὶ μοῦ εἶπε :

— Ὁ ρόλος σας εἶνε ἀπλοῦστατος. Προσέξατε ὅμως νὰ πετύχετε στὴν πρῶτη πρῶτα, γιατί θὰ γίνετε μουσικεμὴ καὶ δὲν θὰ μποροῦν νὰ ξαναρχίσουμε. Ἐχετε ἐδῶ ἕνα ραντεβὺ μὲ τὸν μνηστῆρα σας. Ἄν σὰς ἀγαπᾶ εὐλακρινὰ, θάρρη. Ἄν ὄχι, ὅλα τελείωσαν πειὰ. Αὐτὰ πρέπει νὰ διαβάξονται στὴ φυσιογνωμία σας. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σας ἐρχόταν, ἀλλὰ δυστυχῶς τοῦ συνέβη αὐτοκίνητικὸ δυστύχημα κ' ἔτσι ἡ ὦρα

περνᾶ κ' ἡ ἀνησυχία σας αὐξάνει. Δὲν ἔρχεται, ἄρα σὰς ἐγκατέλειψε ! Σὰς κυριεύει τότε μὴ τρυφερὴ ἀπελπισία καὶ πέφτετε στὸ ποτάμι ν' αὐτοκτονήσετε. Καταλάβατε λοιπὸν τὸ ρόλο σας ;

» Σὲ λίγο ἄρχισε τὸ «γύρισμα» τῆς σκηνῆς αὐτῆς. Καθὼς ἔπαιξα καὶ βρισκόμουν στῆς τελευταῖες στιγμῆς τῆς ἀπελπισίας, ἀκουσα ἔξαφνα τὸν κ. Λερού νὰ μοῦ φωνάζει :

— Ὁραία !... Πολὺ ὀραία !... Ἐμπρός τώρα τὸ σάλτο !...

» Εἶνε ἀλήθεια πὼς γιὰ μὴ στιγμὴ ἔδιστασα. Ἐπεβλήθηκα ὅμως στὸν ἐαυτό μου κ' ὕστερα ἀπὸ μὴ τελευταία ἐκφρασι σπαρακτικῆς ἀπελπισίας, ἔκλεισα τὰ μάτια μου κ' ἐπήδησα ἀπὸ τὴ γέφυρα μέσα στὸ ποτάμι ! Ὁ ὀπερατέρου ἐγύριζε ἀδύναμα, κατενθουσιασμένος ! Πέφτοντας στὸ ποτάμι, δὲν ἔχασα τῆς ἀσθητικῆς μου, ἀλλ' ἄρχισα νὰ παλεύω στὰ νερά μὲ ἀπελπιστικὲς κινήσεις. Τὸ «γύρισμα» τῆς ταινίας εἶχε σταματήσει μὴ μὴς ἔπειτα στὸ ποτάμι. Ὁ ρόλος μου εἶπε πειὰ τελείωσε. Ὁφείλα ὀστόσο νὰ σωθῶ, ἀλλὰ πὼς, ἀφοῦ... δὲν ἤξερα κολίμπη ; Βλέποντάς με ὁ ὀπερατέρου νὰ παλεύω ἀπελπιστικὰ μὲ τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, τὰ ὀποια ἄλλοτε μὲ παρότρυναν στὸ βυθὸ του κ' ἄλλοτε μ' ἀνασῆκοναν μ' ὀρμη, κατάλαβε πὼς κινδύνευα νὰ

Ἡ Κάρμεν Μπόνι.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ σατυρικά φύλλα όλου τού κόσμου)

Τῆς ἐποχῆς.

- Πόσο ἔχουν ἡ πατάτες;
- Δέκα δραχμὲς ἢ δικά.
- Δὲν κάνεις κομμιά ἐκπτώσι στους συναδέλφους σου;
- Εἶσαι μπακάλης;
- Ὅχι... κλέφτης!...

***

Ἡ κυρία καὶ ἡ ὑπέρβρια.

- Μαρία, ἐπὶ δὲν εἶσαι πλέον ὑπέρβρια, σὲ θεωροῦ μέλος τῆς οἰκογενείας μας...
- Γι' αὐτὸ ἡ κυρία δὲν μοῦ πληρώνει πειὰ τούς μισθοῦς μου;...

***

— Μπαμπά, τί θὰ πῆ πεθερά;

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ λές τέτοια... παληόλογα;

***

Μεταξὺ φίλων.

- Χθὲς τὸ βράδυ ἡ λατρευτὴ μου μοῦ εἶπε πὼς μοῦ προσφέρει ὀλόκληρη τὴν καρδιά της.
- Δὲν εἶνε, ξέρεις καὶ πολὺ στερεὸ τὸ δῶρο της...
- Γιατί;
- Γιατί προχθὲς μοῦ ἔλεγε πὼς τῆς τὴν ἔχω κομματιάσει ἐγὼ!

***

Στὸ σπίτι τοῦ φιλαργύρου.

- Θὰ μείνετε μαζί μας στὸ γεῦμα;
- Ὁ! εὐχαριστὸ! Ὅχι σήμερα, γιατί πεινῶ... πάρα πολὺ!...

***

Πρόσκλησις σὲ μονομαχία.

- Καὶ πὼς συνέβη τὸ πράγμα;
- Ἐνὸ μαλώναμε, ἐκεῖνος μοῦ ἔριξε τὸ γάντι του, λέγοντας ὅτι θὰ τὸ πλύνῃ μὲ τὸ αἷμα μου!
- Καὶ σεῖς τί τοῦ ἀπαντήσατε;
- Ἐγὼ τοῦ εἶπα, ὅτι τὰ πέτσινα γάντια καθαρίζονται καλύτερα μὲ... βενζίνη!

***

Στὸ ξενοδοχεῖο.

- Πρέπει νὰ μοῦ δώσετε ἕνα ἄλλο δωμάτιο, κύριε ξενοδόχε. Βρήκα ἕναν κορμὸ στὸ κρεβάτι μου.
- Καὶ τί τὸν ἐκάματε;
- Τί θὰ τὸν ἐκάνα;... Τὸν σκότωσα!
- Ἐ, τότε μείνατε ἥσυχος, δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ πειὰ!
- Ναι, ἀλλὰ φοβοῦμαι αὐτοῦς τοῦ... θ' ἀκολουθήσουν τὴν κηδεῖα του!...

πνιγῶ καὶ ρίχτηκε στὸ ποτάμι νὰ μὲ σώσῃ!...

» Ὅταν ἀργότερα γυρίσαμε στὸ στούντιο, ὁ κ. Λεοῦ μοῦ ἔλεγε: — Ἐπίαξες θανάσια, μικροῦλα μου. Ἀπόρησα διὼς πὼς, ἕστερα ἀπὸ τὸ πέσιμό σου στὸ ποτάμι, ἐξαλιστηρες τόσο πολὺ, ἔχασες τίς δυνάμεις σου καὶ ἐκινδύνεψες νὰ πνιγῆς...

» Ἰστε, γιὰ νὰ τὸν συγκινήσω πὸ πολὺ, δὲν ἐδίστασα καὶ τοῦ εἶπα:

» — Δὲν ἐξαλιστηρα. Σὰς εἶχα εἶπει ψέμματα! Δὲν ἔξωρο κολύμπι!...

» — Δὲν ξέρεις κολύμπι; μοῦ φώναξε ὁ κ. Λεοῦ ἀναγκαστιμένως. Μὰ τότε εἶσα τρελλή, παιδί μου!

» — Ὅχι, τοῦ ἀπάντησα. Δὲν εἶμαι διόλου τρελλή. Ἦθελα μὲ κάθε θυσία νὰ ἐπιτύχω στὸ ρόλο ποῦ μοῦ ἀναθέσατε! Μ' ἀρέσει πολὺ ὁ κινηματογράφος καὶ θὰ ἦμουν εὐτυχημένη ἂν ἐξασφάλιζα μιά ἀνετη ζωὴ στὴ φτωχὴ μου μητέρα καὶ στὸ μικρὸ μου ἀδελφῶ. Παιζοντας τὸ ρόλο μου στὴν ταινία σας «Πληγωμένε Καρδιές», ὄφραϊλα νὰ παίξω μὲ ὅλη τὴ φυσικότητα, γιατί εἶμαι καὶ ἐγὼ μιά ἀπ' αὐτὲς τίς πληγωμένε καρδιές!...

» Ὑστερα ἀπὸ τὰ λόγια μου αὐτὰ, ὁ κ. Λεοῦ, θαυμάζοντας τὸ θάρρος μου καὶ συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἀσυγκράτητη ἐπιθυμία μου νὰ διακριθῶ ὡς καλλιτέχνης τοῦ Κινηματογράφου, μὲ προσκάλεσε τὴν ἄλλη μέρα στὸ γραφεῖο του καὶ ἐκάμαμε ἕνα συμβόλαιο, μὲ τὸ ὁποῖο μοῦ ἐξασφάλισε γιὰ διὸ χρόνια μιά καλὴ θέσι στὴν ἐταιρεία του καὶ ἕνα γερὸ μισθό.

» Ἀπὸ τὰ λοιπὸν ἦσαν τὰ πρῶτα βήματά μου στὸν κινηματογράφο. Σωστὸς Γολγοθῆς δηλαδὴ γιὰ μιά καλλιτεχνικὴ σταδιοδρομία. Ἐκποστε δὲν ἄργησα νὰ διακριθῶ καὶ νὰ φτάσω στὸ σημεῖο ποῦ βρίσκομαι σήμερα. Τὸ μεγάλο δνεῖρο τῆς ζωῆς μου ἐπραγματοποιήθηκε!...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

(Τῆς **ETIEN PE-Y**)

Τὰ πρῶτα βλέμματα τὸν ἐρωτευμένον μεταξὺ τὸν εἶνε ἴσως ἡ μόνη εὐτυχία ποῦ δοκιμάζουν χωρὶς πίκρα.

***

Ὁ ἄνδρας ἐξομολογεῖται ἀμέσως τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ διατάζει πολὺ προκειμένου νὰ πῆ πὼς ἔπαψε ν' ἀγαπᾷ. Στὴ γυναῖκα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.

***

Ὅταν ὁ ἔρωτας πάφει νάνα μυστήσιο, παύει πειὰ νάνα ἔρωτας. Ἐρωτευμένοι εἶνε μόνο αὐτοῦ ποῦ δὲν ξέρει γιατί ἀγαπᾷ.

***

Ἐκεῖνο ποῦ φοβίξει ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὴν γυναῖκα περισσότερο, εἶνε ἡ σιωπὴ του. Ἐκεῖνο ποῦ φοβίξει ἀπὸ τὴν γυναῖκα περισσότερο τὸν ἄνδρα, εἶνε τὰ λόγια της.

***

Ἐνας ἐρωτευμένος ἄνδρας κάνει συχνὰ τὴν ἐντύπωση ἀνοήτου ἀνθρώπου. Μιά γυναῖκα ποτέ.

***

Μιά γυναῖκα παραδίεται ὀλόκληρη. Ἐνας ἄνδρας δὲν μπορεῖ ποτέ νὰ παραδοθῆ ὀλοσδιόλου.

***

Δύσκολο ὁ ἔρωτας μένει πάντα ἔρωτας. Συχνὰ μεταβάλλεται σὲ φιλία.

***

Ἡ γυναῖκα συγχωρεῖ τὴν περιφρόνησι, τὸ μῖσος, τὴν κτηνωδία. Δὲν συγχωρεῖ διὼς ποτέ τὴν εἰρωνία.

***

Ὅποιος ἀποβλέπει στὸ μέλλον, δὲν μπορεῖ νάνα εὐλακρινᾷ ἐρωτευμένος.

***

Ὅσο ὁ ἄνδρας ἐξακολουθεῖ νὰ μένη σκληρὸς, μιὰ ἐρωτευμένη γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἐλιπῆ ἀπ' αὐτόν. Ἀφότου διὼς ἀρχίζει νὰ γίνεται καλὸς ἀπέναντί της, πρὲπει νὰ χάσῃ κάθε ἐλπίδα.

***

Ἡ σεμνοτυφία εἶνε ἕνα εἶδος λεπτότητος ἐκ μέρους τὸν γυναικῶν ποῦ τοῦς λείπει τὸ πνεῦμα.

***

Ὅταν μιὰ γυναῖκα κλαίει, δὲν εἶνε εὐκόλο νὰ ποῖμε ἂν αὐτὸ της κάνει καλὸ ἢ κακό.

***

Ἡ σταθερότης στὸν ἔρωτα φανεροῦνε ὀζυρία καρδιάς.

***

Ἡ ἀπλή φιλία μεταξὺ ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικὸς χρησιμοποιεῖται πολλὲς φορὲς ὡς παγίδα γιὰ τὸν ἔρωτα.

***

Ἡ μεγαλειότερη ἀπόδειξι ποῦ μπορεῖ νὰ δώσῃ ἕνας ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἔρωτά του, εἶνε νὰ τὸν κρατᾷ μυστικό.

***

Δὲν ἀγαπᾷ κανεὶς παρὰ μόνο μιὰ φορὰ. Αὐτὸ διὼς δὲν σημαίνει, ὅτι δὲν ἔχει ὀρεξι νὰ ξαναρχίσῃ.

***

Ἀκόμα καὶ γιὰ τίς ἀφιλοκερδεῖς γυναῖκες ὁ ἔρωτας ἀποτελεῖ... ἐπιπεροδὲς ἐπάγγελμα.

***

Γιὰ μιὰ γυναῖκα ποῦ ἀγάπησε, ἡ τιμὴ της δείχνει ὅτι ἐξακολουθεῖ ἀκόμα ν' ἀγαπᾷ.

***

Ὅλη ἡ ἐξειτάδα τῆς γυναικὸς ἔγκεται στὸ νὰ κάμῃ τοῦς ἄλλους νὰ πιστεύουν πὼς εἶνε ἔξυπνη.

***

Ἡ γυναῖκα κρύβει τίς ἀνοησίες της μὲ ἀξιοθαύμαστο τρόπο, ἐνῶ ὁ ἄνδρας τίς ἐπιδεικνύει μὲ συγκινητικὴ εὐλακρινία.

***

Ἡ ἀρετὴ εἶνε σχεδὸν πάντοτε τυχερὰ στὸν ἄνθρωπο.

***

Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἀναγκαστεῖ νὰ ὀμολογήσῃ κανένα σφάλμα της, θεωρεῖ ἔπειτα τὸν ἑαυτὸ της θύμα.

***

Ὁ ἔρωτας εἶνε ἕνα νόμισμα, τοῦ ὁποῖου ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία ὑπερτερεῖ πάντοτε τὴν πραγματικὴ.

***

Ὁ ἔγνοιόμος τῆς γυναικὸς ἔγκεται στὸ νὰ κλείνεταί μὲς στὸν ἔρωτά της, ἐνῶ τοῦ ἀνδρὸς εἶνε νὰ βγαίνει ἔξω ἀπ' αὐτόν.

